

[Fuglsang]

og byernes arbejdere er ofre for ganske den samme politik. Også arbejderne er jo blevet påtvunget lønrammer, som ikke giver dem dækning for inflation, dyrtid, moms og leveomkostninger.

Når vi bl. a. af ministeren trøstes med den beskedne stigning af fødevarerpriserne, som det nye forlig indebærer, må vi sige, at det siger intet som helst om, hvad forbrugerne kommer til at betale, eftersom forbrugerne jo betaler ca. tre gange så meget, som producenterne får.

Ja men det er en af de ting, der er galt, når vi taler om de store pukler og bjerge. Såvel arbejdere som arbejdende landmænd, fiskere o. lign., det store flertal af landets befolkning, ser på denne måde deres købekraft og deres levestandard skåret ned. Det er derfor, man ikke kan komme af med sine varer.

Det fortælles, at englænderne i 1976 havde det laveste kødforbrug siden 1955. Det var nu ikke ret meget mindre end i Danmark; Danmark, som er et udpræget landbrugsland, ligger med et årsforbrug på 70,4 kg pr. indbygger blandt de laveste i Europa, mens f. eks. Frankrig ligger helt oppe på 101,5 kg. Det er en af årsagerne til, at Europas landmænd ikke fik den stabile fremgang, som de har set hen til. Hvad Danmark angår, er vi jo nærmest gået tilbage og er saktet agterud sammenlignet med andre lande, idet vi bl. a. har fået vores markedsandel forringet i sammenligning med hollænderne. Det skyldes selvfølgelig ikke blot fællesmarkedet, men som det er nævnt af andre talere, vores egen forkerte politik, bl. a. en rentepolitik, som, også i strid med hvad man ventede i 1972, har medført høje og stigende rentebyrder, nemlig fra 12 pct. i 1972 til 16½ pct. i 1977 – dobbelt så høje som dem, dansk landbrugs konkurrenter i andre lande betaler. Der tales en del mellem år og dag om ejendomsskatterne. Det er rigtigt, de også er steget, nemlig fra 221 mill. kr. før medlemskabet til 700 mill. kr. nu, men det er da kun en svag genspejling af, hvad ejendomsværdierne er steget, nemlig fra 34 mia kr. i 1969 til 117 mia kr. i 1977. Det er den stigning, der skal betales og forrentes; det er til forrentning af denne stigning, en hel del af de penge glider hen, som landbruget har brug for til modernisering og udvikling. Det er også denne stigning, der er skyld i kapitalvindingsskatten, som man også skælder ud over, og ikke om-

vendt kapitalvindingsskatten, der er skyld i stigningen. Skal den standses, skal spekulativiteten standses, og det er det, vi har foreslået gennem vores indefrysingsforslag.

Til slut vil jeg sige, at ingen af landbrugets problemer, hverken på kortere eller længere sigt, er løst gennem de forhandlinger, der har fundet sted, og de resultater, man har opnået. Tværtimod bærer de og resultaterne nye problemer og modsætninger i sig, problemer, som efter vor mening kun kan løses ved, at vi frigør os fra fællesmarkedet og tilrettelægger vor egen landbrugspolitik ud fra danske landbrugs- og beskæftigelsesmæssige interesser.

Svend Haugaard (RV):

Jeg kan være meget enig med de ordførere, der har sagt, at dette er en overflødig debat. Ministeren har jo i markedsudvalget fået mandat til at føre forhandlingerne, og da han regelmæssigt har aflagt rapport i markedsudvalget, må man formode, at de forskellige partiers medlemmer af markedsudvalget har orienteret deres grupper. Hvis det så endda var sådan, at fremskridtspartiet havde fremført noget nyt, blot i form af et par nye spørgsmål, som det kunne være interessant at få besvaret, kunne der være en vis mening i det, men det er jo ikke tilfældet. Denne debat må man have rejst for at vise sin erhvervsvenlighed, men der er meget lidt bevis herfor, når man ikke fremfører noget som helst konstruktivt i debatten.

Jeg kan være meget enig med landbrugsministeren i, at de opnåede resultater stort set er tilfredsstillende. Vi kunne næppe have ventet dem stort bedre set som helhed, og de giver i hvert fald dansk landbrug en rimelig stigning i eksportprisen, som er afgørende både for landets økonomi og for producenterne, og er dermed også med til at stimulere lysten til at producere videre. Det kan så igen påvirke i retning af øget eksport og dermed øget beskæftigelse. Jeg tror ikke, så forfærdelig mange egentlig gør sig klart, hvor afgørende en stigende landbrugseksport er både for vores økonomi og vores beskæftigelse.

For forbrugerne må man sige at der er tale om en meget begrænset fordyrelse, især set i forhold til den heldige virkning for landet som helhed, som også kommer forbrugerne